

Kelet és Nyugat találkozása

avagy a Szombathelyi HCS látogatása a Nyírerdő Zrt.-nél

Alapos szervezés és előkészületek után végre reánk virradt (igaz már a buszon) június 12-e, mikor is szekerünk rúdját tanulmányutunk első állomása a Nyírerdő Zrt. Debreceni Erdészete felé fordítottuk. Nyolc órányi utazással a hátunk mögött déli 12 órára érkezett meg 40 fős csoportunk a megbeszélt találkozási helyre, ahol már várt reánk a *Kaknics Lajos* vezérigazgató által vezetett fogadóbizottság. A szívélyes üdvözlést követően rögtön nagyon ízletes és kiadós ebéddel kínáltak minket, hogy kellő mennyiségű energiával és erővel feltöltődve vághassunk neki a szakmai és részben kulturális programnak. A szakmai rész első felében a Nyírerdő Zrt.-t ért viharok által érintett területeket tekintettük meg. Sokszor lehet hallani tudományos oldalról, hogy a szélsőséges időjárásnak az őshonos, termőhelynek megfelelő fajok jobban ellenállnak. A helyi kollégák tapasztalatai szerint a rettenetes, óránként akár 160 km-es sebességgel fújó szél ugyanúgy gyufaszálként ropantotta össze az őshonos tölgyet, mint a nemesnyárasokat. A felújítások mindenhol szépen növekednek, hála a rendszeres ápolásoknak és az odafigyelésnek. Természetesen a logisztikai központot nem hagyhattuk ki, ahol meglepő volt a sokféle választék és az összetett termék-szála. Sajnos az időjárás nem fogadta csapatunkat a kegyeibe, így idő előtt kellett betérnünk az erdészet kezelése alatt álló Bánki Tájékházba, ahol *Juhász Lajos* erdészetigazgató egy prezentáció segítségével mutatta be részletesen az erdészetet, és láthattunk képeket az őket sújtó vihar utáni állapotokról is. A tájékházban berendezett, a térségben használt korabeli mező-

gazdasági eszközökből készített kiállítás, valamint a helyi állat-, gomba- és növény-fajokat bemutató vitrinek érdekes kiegészítői voltak a programnak.

A szakmai program zárásaként a Debreceni Nagyerdő védett tömbjét tekintettük meg, ahol érdekes kettősséggel találkoztunk.

A helyi kollégák elmondása szerint egy kapavágást nem tehetnek anélkül, hogy a címlapra és a híradóba ne kerüljenek be, míg a másik oldalról elszáradt fák törzseivel kellett lezárni a nyiladékokat, hogy egyes debreceni emberek személtre rakását úgy, ahogy meg tudják akadályozni. Itt is szembesültünk azzal a szakmát sújtó komoly problémával, hogy mindent elvárnak, de semmit sem, vagy csak nagyon nagy kompromisszumok árán engedélyeznek a civil mozgalmak és a természetvédelmi szakemberek. Erdész-szemmel elszomorító látvány volt látni, az ország egyik legismertebb parkerdejének lábán elszáradó szép idős tölgyerdőt! Ott bizony foggal körömmel kell küzdeni egy-egy terület felújításáért!

Természetesen nem maradhatott ki a debreceni városnézés sem, nagy élmény volt megtekinteni a Munkácsy Mihály híres festményeit bemutató kiállítást is. A nap zárásaként megtekintettük az erdészet épületében működő erdei iskolát és a kicsi, de annál tartalmasabb sok helyi vonatkozású elemet felvonultató erdészettörténeti kiállítást. A nézelődés közben elkészült a finom vacsora, amit jóízűen fogyasztottunk el, jó kis beszélgetés közepette. Majd már jóval sötétedés után buszra szálltunk és meg sem álltunk nyíregyházi szállásunkig!

Második napon a Baktalórántházi Erdészet töltötte be házigazdánk szerepét. *Bíró Imre* erdészetigazgató köszöntötte (természetesen kötelező „belépő” után) csoportunkat, azonban az időjárás továbbra is mostohagyerekként kezelt minket, így a szakadó eső miatt egy, az erdészet mindennapjait bemutató előadás következett, majd mikor az eső csendesedni látszott, autókba szálltunk és elindultunk ki a terepre. Sok kolléga, aki még nem járt ezen a vidéken bizony elámul, hogy az akácon kívül milyen szép tölgyeseket rejt ez a dimbes-dombos Baktalórántháza környéki terület. Rövid megállókát tartottunk az Erdészeti Emlékműnél és az erdei futballpályánál, ahol bővebb ismertetőt hallottunk a Baktalórántházi Erdészet közjóléti tevékenységéről. Útba ejtettünk több, ígéretes felújítást is, ahol számunkra furcsa volt, hogy rendszeresen kapálják és tárcsázzák őket évente jó pár alkalommal. Mint elmondták, a csapadék minden cseppje érték arra felé, így a gyomkonkurenciát a lehető legnagyobb mértékben vissza kell szorítani, a csemeték növekedésének érdekében. Sajnos a csapadékos időjárás végett jó pár tervezett megálló elmaradt. Az ebédet az erdészet nagyon szép, igényesen berendezett központi épületében költöttük el, majd szusszanásnyi pihenőt követően jöhetett a második féldő. Nagyon érdekes volt az akác-maggyűjtés eljárás, valamint az azt megelőző, *Száva Tamás* igazgatóhelyettes által az akácgazdálkodásról tartott terepi előadás. Természetesen nem hagyhattuk ki a Baktalórántházi Erdészet egyik büszkeségét, az aprítéktermelő munkarendszert sem. Ezek után következett a másik büszkeség, az ófehértói logisztikai bázis. Csak ámultunk és bámultunk azon, hogy egy kis ötletességgel mi mindent lehet készíteni a már Európa-szerte híres „Baktalórántházi” akácból!

Szerencsére ezen a napon sem maradtunk kulturális program nélkül. A világszerte híres zárandokhely, a máriapócsi Basilica Minor, ahol még II. János Pál pápa is megfordult, mindenki számára maradandó emlék marad. Az Erdészetre visszatérőben benéztünk a máriapócsi csemetekertbe, ahol hallhattunk a számunkra sem ismeretlen állami csemetetermesztés nehézségeiről is. A napot egy finom vacsora és jó beszélgetés foglalta keretbe.

Az éjszakát ismét Nyíregyházán töltöttük, majd reggeli után a Fehérgyarmati Er-

Tölgyfelújítás a Nagyerdőben

Az ófehértói logisztikai központban

A túristvándi vizimalomnál

dészet területe felé fordultunk. Itt *Szalacsi Árpád* erdészeti igazgató fogadott minket szívélyesen egy igazi beregi pálinka kíséretében. Vámosatya községhatárban tekintettük meg a gyönyörű keményfás ligeterdőket, tölgyeseket, sőt még egy égerláp hétköznapijaiba is betekintést nyertünk (szombaton). A kevés megmaradt őshonos erdőt foggal-körömmel védi a természetvédelem, jelentősen megnehezítve a gazdálkodó mindennapjait. A természetes felújítások előtérbe helyezésével, kompromisszumok tömkelegével próbálnak barátságos együttélést biztosítani.

Ebédre igazi Tisza melléki étekkel, harcsából készült finom halászlével kedveskedtek házigazdáink. A szellem pallérozása ebéd utánra maradt, mikor is a környék több, szemet gyönyörködtető nevezetességét is megtekintettük. Elsőként a tákosi, gyönyörű faszekerkeztes református templomocskát csodálhattuk meg, ahol egy elbűvölően aranyos, idős néni szép magyar kiejtéssel tartotta meg a bemutatót. Majd következett a másik, messze földön híres templom, a csarodai kőből épült szintén református templom. Mindkét templomhoz szép ácsolású fa-haranglábak tartoztak, régi idők ácsmestereinek dicsérve keze munkáját. Szerencsére Szatmárcsekét, nagy költőnk, Himnuszunk születőatyjának faluját sem hagytuk ki. A Kölcsey-házban nagyon szép kiállítás emlékezik egyik legnagyobb költőnkre. A temető pedig a maga egyedülálló, csónak alakú fejfáival nem mindennapi látvány volt. Utolsó állomásként a Túristvándi faszekerkezű vízimalmot ejtettük útba, ahol a mi kedvünkért még, az amúgy nem üzemelő malmot is beindították, valamint megköszönhattuk (a bátrabbak többször is) a helyi specialitást a „Molnárcseppet”. A vacsora

már a Tisza partján, Vásárosnaményben ért minket! A búcsústre eljött minden kedves vendéglátónk, aki kalauzolt minket a három nap valamelyikén. A vacsorát követően a növekvő jókedv hatására felcsendültek a szakmabeliek számára jól ismert, selmeci diáknóták is!

Az éjszaka még Nyíregyházán talált minket, míg a reggel már a buszon. Nehéz szívvel, de vasárnap már hazafelé vettük az útirányt.

Ezúton is szeretnénk még egyszer megköszönni minden kedves nyírségi kollégának a kiváló, tartalmas programokat, az emlékezetes gasztronómiai élményeket, az őszinte barátságot. Külön köszönjük *Fekete György* műszaki vezérigazgató-helyettesnek tapasztalatcserénk előkészítését és azt a folyamatos figyelmet, amelyet csoportunkra fordított.

Németh János

Könyvtárunk gyarapodásáról

Örömmel adunk hírt arról, hogy a közel múltban az Országos Erdészeti Egyesület Wagner Károly Erdészeti Szakkönyvtára számos új kötetrel gyarapodott. Ide sorolhatók a *Nyugat-Magyarországi Egyetem* és a *Zalaerdő Zrt.* gondozásában megjelent könyvek. A Zalaerdő Zrt. gondoskodott arról is, hogy a könyvtárban még nem, vagy csak egy példányban megtalálható értékes kiadványokból további példányokkal is gazdagodjunk.

Lády Zsuzsannának, Lády Géza lányának köszönhetően édesapja egykori könyvtárából rendkívül értékes szakkönyveket kaptunk. *Dr. Szikra Dezső*, egyesületünk egykori főtitkára ismét fontos kordokumentumokat, könyveket és emléktárgyakat ajándékozott nekünk. A Mezőgazda Kiadó szerkesztőjétől, *P. Szabados Katalintól* az általuk a közelmúltban megjelentetett szép kiadású erdészeti és vadászati szakkönyveket kaptunk. *Ormos Balázs*, egyesületünk főtitkára újabb értékes szakkönyveket ajándékozott könyvtárunknak.

Örömdetes az a tény is, hogy az *Országos Széchenyi Könyvtár* és a *Corvinus Egyetem* könyvtárainak fölös példányaiból, régi könyvrészlegünk

még hiányzó műveket és folyóiratokat tudtunk beszerezni és *dr. Ádámfi Tamásnak* köszönhetően a könyvaukción való részvételünk is folyamatos.

A fenti beszerzésekkel könyvvállományunk több, mint 150 kötetrel gyarapodott az elmúlt két hónap alatt, aminek közel 40%-a az archív részleg állományába kerül.

A könyvtár audiovizuális részlege rendkívül értékes erdészettörténeti anyagokkal gazdagodott a *Kisalföldi Erdőgazdasági Zrt.* és *Greguss László Géza* tagtársunk jóvoltából. Ez az Országos Erdészeti Főigazgatóság által 1961 és 1967 között megjelentetett erdészeti filmújságok 21 eredeti filmtekercséből áll, amelyeket digitalizált formában is megkaptunk.

Levéltárunk *Nagyszalánczy Brunó*, miniszteri tanácsos – aki az 1935-ös erdő-törvény kidolgozásának egyik meghatározó személyisége volt – irataival, személyes és hivatalos levelezésével bővült, lányának, *Kotlár Tivadarnak* köszönhetően.

Kérjük pártoló tagjainkat, tagtársainkat, hogy támogassák a jövőben is Könyvtárunk ügyét! Köszönjük!

Dr. Sárvári János
a könyvtár őre